

"Έκ του αμαξιδίου" (Πάυλος Κούλης, 1946-1992)

Categories : [BIBΛΙΑ](#)

Date : 25 Φεβρουαρίου, 2009

Ένας σύγχρονος Ιώβ

Ο Πάυλος Κούλης γεννήθηκε το 1946 στην Πάτρα. Ήταν το τέταρτο παιδί της οικογένειας και είχε άλλα 5 αδέρφια. Από μικρός ζούσε την εκκλησιαστική ζωή. Ενώ τελείωνε τις σπουδές του στην Θεολογική Σχολή Αθηνών, σε ηλικία 23 ετών, διαπιστώνεται ότι πάσχει από σκλήρυνση κατά πλάκας με τις γνωστές συνέπειες (σταδιακή παράλυση σε όλο το σώμα). Η διάγνωση της ασθένειας αυτής έγινε την 13η Μαΐου 1969 και έκτοτε ο αγωνιστής Πάυλος εόρταζε κάθε χρόνο την «επέτειο της ασθενείας του» και μάλιστα την 13 Μαΐου 1989 με την συμπλήρωση εικοσαετίας από τότε, ετέλεσε ευχαριστήρια πανηγυρική Θεία Λειτουργία, στην οποία κάλεσε και φίλους του να συνορτάσουν και ως καλλίφωνος έψαλε μόνος του όλη την ιερή ακολουθία, με συγκίνηση και κατάνυξη, ενώ έλαμπε από αγαλλίαση.

Στην αρχή βέβαια, η αποδοχή μιας τόσο τραγικής πραγματικότητας ήταν δύσκολη. Ο Πάυλος όμως την αποδέχτηκε και αφέθηκε στο θέλημα του Θεού, όταν μετά δύο χρόνια ψυχολογικής δοκιμασίας, ένα βράδυ αγρύπνιας και αγωνίας αναλογίστηκε εκ βαθέων: «Δεν το ξέρει ο Θεός και δεν με αγαπά;»

Έτσι, πολύ σύντομα, ο αεικίνητος και ζωηρός Πάυλος, ο επιτυχημένος κατηχητής, το δυναμικό στέλεχος των θρησκευτικών κατασκηνώσεων Πατρών και Αθηνών, καθηλώθηκε στο κρεβάτι του πόνου και άρχισε να χρησιμοποιεί το αναπηρικό αμαξίδιο.

Τα μισά χρόνια της ζωής του, 23 χρόνια από τα 46 που έζησε, τα πέρασε στο αναπηρικό καρότσι. Από το αμαξίδιο του αυτό, σαν από ένα άλλο άμβωνα, έδωσε λαμπρές εξετάσεις στην υπομονή, εσήκωσε τον σταυρό της αναπηρίας, οικοδομούσε εις Χριστόν άλλους ομοιοπαθείς και υγιείς με το παράδειγμα του ή με τα τονωτικά του λόγια, γλύκανε τον πόνο των άλλων. Μερικά από αυτά τα λόγια του τα έδωσε γραπτά σε περιοδικά υπογράφοντας «από το αμαξίδιο».

Η σκληρή δοκιμασία δεν τον κατέβαλε

Με ήρεμο χαμόγελο, με πίστη και αισιοδοξία σήκωνε τον καθημερινό σταυρό του. Και ενώ ήταν άρρωστος ο ίδιος, εύρισκε την δύναμη να παρηγορεί και να τονώνει άλλους πονεμένους, και ιδιαιτέρως τους παραπληγικούς. Πλησίαζε ως ομοιοπαθής τους αναπήρους, και τους βοηθούσε να δουν την διάσταση της σωτηρίας που έχει ή ασθένεια τους, διαβεβαιώνοντας τους συναναπήρους του ότι:

«Ή αρρώστια μου είναι εκδήλωση της αγάπης του Θεού. Πώς ακουμπάει ένας πατέρας το χέρι του στον ώμο του παιδιού του και το παιδί νοιώθει το άγγιγμα; Έτσι και η αρρώστια μου είναι το άγγιγμα του Θεού και μου λέει: -Είμαι εδώ μαζί σου. Μη φοβάσαι τίποτε».

Όταν στην ανηφορική πορεία του προέκυπταν ποικίλα αδιέξοδα λόγω της επιδεινούμενης εξελίξεως της ασθένειάς του (μπαστούνι, καροτσάκι, γερανός, μόνος στο σπίτι), πάντοτε τα αντιμετώπιζε με χαρούμενη διάθεση αλλά και με την βεβαιότητα ότι ο Θεός θα δώσει την κατάλληλη λύση. Δεν διαψεύστηκε ποτέ!

Κατάφερε μάλιστα να κρατήσει το βάρος της ευθύνης της ιατρικής φροντίδος σχεδόν μόνος, χωρίς να θέλει να επιβαρύνει κανένα από τους συγγενείς.

Τώρα τι να πούμε εμείς που ένα κρυολόγημα μας πανικοβάλλει, που αντί να λέμε Δόξα τω Θεώ για τις τόσες ευεργεσίες του, βαδίζουμε ανικανοποίητοι, αγνώμονες, επιλήσμονες;

Κατά το 1975 γνωρίζεται με τον Κλήμη Στεφανίδη, ο οποίος έπασχε από την ίδια ασθένεια από τις αρχές της δεκαετίας του 1950. Ο Κλήμης μαζί με τον πατέρα Ηλία Μαστρογιαννόπουλο είχαν ιδρύσει το σωματείο ΒΗΘΕΣΔΑ - ΜΕΡΙΜΝΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΠΗΡΟ, με σκοπό την ψυχική τόνωση και φροντίδα των αναπήρων. Ο Παύλος Κούλης κυριολεκτικώς μαθήτευσε κοντά στον «κατάκοιτο φωτεινό ήρωα» Κλήμη, ο οποίος αγωνιζόταν για την ιεραποστολική αξιοποίηση της δικής του αναπηρίας.

Μετά την ενδημία του Κλήμη εκλέγεται αντιπρόεδρος του Σωματείου αυτού που εξέδιδε και το ομώνυμο περιοδικό - το οποίο εξακολουθεί και εκδίδεται κάθε μήνα ΒΗΘΕΣΔΑ.

Συχνά έγραφε άρθρα που τα υπέγραφε «Παγκράτης Κ.-από το αμαξίδιο» και ήταν γεμάτα φωτεινές σταγόνες δροσιάς, δοξολογία και δέηση ελέους προς τον Θεό, τον οποίο αισθάνεται και αποκαλεί Πατέρα.

Το φωτεινό χαμόγελο ήταν το σταθερό γνώρισμα του. Χαμόγελο πηγαίο από καρδιά που ζούσε τη χαρά (και μέσα στις θλίψεις).

Εκείνο πού ήταν σε όλους φανερό, ήταν η βαθιά πεποίθηση του στην ζωντανή και γεμάτη αγάπη παρουσία του Θεού, και η μεγάλη εμπιστοσύνη στην Πρόνοια Του. Συχνά έμενε δίχως ανθρώπινη βοήθεια για ένα διάστημα και τότε δεν ήθελε να επιβαρύνει κάποιον συγγενή ή γνωστό αλλά με σταθερότητα έλεγε: κάποιον θα στείλει ο Θεός, μην ανησυχείτε για μένα, και πράγματι, κάποιος βρισκόταν σε λίγο για να τον βοηθήσει.

Τα τελευταία χρόνια κυριολεκτικά είχε παραδοθεί στα χέρια του Θεού και αγαπημένο του θέμα πλέον είχε γίνει η βασιλεία του Θεού, για την οποία ετοιμαζόταν με εξομολόγηση, συχνή Θεία Κοινωνία, πολλή προσευχή και πνευματική μελέτη.

Ο θάνατος ήλθε ενώ κοιμόταν στο κρεβάτι του το μεσημέρι, πέρασε με βαρύ εγκεφαλικό στον ύπνο του θανάτου για να ξυπνήσει στην αιωνιότητα. Ήταν 26 Αυγούστου του 1992. Η κηδεία έγινε στον Ναό της Παντανάσσης Πατρών.

Το τελευταίο του κείμενο που δημοσιεύτηκε μετά την κοίμησή του καταλήγει «Κύριε, η τελευταία ανάσα της ζωής μου να είναι αυτή: Ναι, έρχου Κύριε Ιησού και έτσι να ανταμώσουμε ΑΜΗΝ».

(Από το βιβλίο «Εκ του αμαξιδίου», Εκδόσεις ΤΑΩΣ, ΠΑΤΡΑ 1996)

Η επιμέλεια του βιβλίου έγινε από τον [Αρχμ. Χριστόδουλο Φάσσο](#) (1929 -1996).

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή ηλ. κειμένου: I.M. Παντοκράτορα Μελισσοχωρίου)